

az Adria szigetein és Dalmatiában. Ezen vidékek a feltétlen erdőtalajt oly nagy terjedelemben birják, és jövedelmi forrásaik oly szegényesek hogy e tölgy ottani tenyésztése és az eképen üzhető dugasztermelés ott jó hasznot hajthat.

Hogy Európa keleti része a téli hideg szélsőségei miatt mily kevésbé kedvező az érzékeny fánemeknek s különösen az örökzöld tölgyeknek ezt az is igazolja, hogy a kelet, bár igen gazdag tölgyfajokban, de azért a télen is zöldek közül még sem mutathat fel egyet sem. (Folytatása következik.)

A magoncok és ültönczök felfagyása.

A megfagyás által az erdőtalaj fölülete fölemelkedik, és vele a benne gyökerező fiatal növények is. Később bekövetkező felengedés alkalmával a föld megint vissza esik, de a kis növénykéék, előbbi helyzetökből kissé kihúzott gyökereik szétterpedése által akadályoztatva lévén abban, hogy az ülepedő földdel ismét előbbi állásukba vissza juthassanak; — valami-vel magasabb helyzetben maradnak. Ha a megfagyás és kiengedés ezen játéka sokszor ismétlődik, a kis növénykéék gyökerei nagy részint, vagy egészen kitolatnak a földből.

Ezen bajnak csak déli lejtők, napfénynek egészen kitett lapályok, és a vetágyaknak verőfényes domborulatai vannak kitéve.

Nevel ezen bajt a talajnak szivacsos és korhadékos minémüsége; azért lép- és tőzegtalajon kiváltképen szenvednek, és gyakran, tömege- sen emeltetnek ki a fagy által a magoncok.

Mész- sőt porondos agyagtalajon is jöhet elő ezen eset, kiváltképen akkor, ha a felső lazább földréteg vízhatlan, vagy megfagyott rétegen fekvén, hó- és esővíz által telítve van. Ilyenkor sok helyen láthatni, mikép emeli fel a szálkason fagyott jég a föld felületét.

A lúczfenyő, nyír és éger, mivel kora fiatalságukban felületesen terjesztik ki gyökereiket, nagyon könnyen kitelelnek, nehezebben az erdei-fenyő (*pinus sylvestris*), jegenyefenyő és a tölgyek; mindazonáltal ezek és mások, sőt $\frac{1}{4}$ " vastagságu fiatal magoncok is, (pl. a kőris), ha szív-

gyökerüknek vége, mely különben a vissza ülepedést gátolná, a pajor által le van rágva.

Óvszer. Hol megrekedt, vagy tespedő víz okozza, vagy elősegíti ezen bajt, ott lecsapolás segítne; de csupán ezért ezen mód ritkán volna alkalmazható.

A kifagyásnak kitett helyeket a vetés vagy ültetés számára föl sem kellene lazítani; de ha már megtörtént volna, akkor azt megint meg kell hagyni ülepedni, lehengerelni, letaposni; barázda vetéseknél pedig, pl. égerfa-vetésnél, a földet targoncza vagy sima rúd végig húzása által lenyomni.

Kiváltképen meg kell őrizni a vetőiskolákban mindennemű növény-s egyéb takarót, mely a talajt szilárdítja, és a fagyás, meg kiengedés váltakozó játékatól óvja, mint pl. a gyomot, (a mennyiben azt a fa-növény-kék megtűrjük), köveket, bozótot, lehullott levelet s t. ef. Ily takaróval kell megfelelő vastagságban a vetényágyakat is télire befödni. Ezen kívül ajánlható, hogy a vetényágyakat ne állítsuk verőfényes, hanem erdő vagy fásorok által védett helyre, és rakjuk meg árnyékot nyújtó ágakkal.

Nagyban való értésnél a kifagyás hátrányát mindenek felett az által kerüljük ki, hogy ha vetés helyett, ültetést, mégpedig már nagyobb s ha lehetséges gommstúl kiemelt csemetékkel alkalmazunk. De minthogy a fagy még ültetett növényeket is kihúzhat, azért némely helyekre nézve előnyösb a tavaszi ültetés. Ha azonban ősszel ültettünk, akkor tavasszal utánna kell nézni, hogy a fagy ültönczeinket ki nem emelte-e, a mi ha megtörtént volna, akkor szükséges a kiemelt csemetéket körültaposni s így előbbi helyzetükbe vissza nyomni. F. L.

Könyvismertetés.

Növényboncz-, vegy- és élettan különös tekintettel a növénytermelésre, az e téren megjelent legjelesebb szakmunkák nyomán írta Kodolányi Antal, az orsz. magyar gazd. egyesület és a magyar királyi természettudományi társulat rendes tagja. Pest, 1868. Nyomatott Kocsi Sándor által Érkövi, Galgóczi és Kocsi nyomdájában. Terjedelme 364 nyolczadrét oldal. Ára 4 frt.

E lapok szerkesztőségének felszólítására bemutatjuk e művet a